

TÜRK YURDI

TÜRK OCAKLARI MERKEZ HEYETİNİN AYLIK YAYIN ORGANI

Nuri Gürgür

Demokratikleşme Meseleleri ve 312. Madde

Mustafa E. Erkal

Ölümünün 26. Yılında Sosyolog Ord. Prof. Dr.
Ziyaeddin Fahri Fındıkoğlu

Rıdvan Congur

İstiklâl Marşı Şairimiz Mehmet Âkif Ersoy

Cengiz Alyılmaz

Atatürk, Milliyetçilik ve Türk Dünyası

Tuncay Dursun

Türkiye'nin Siyasal Gücü

Mehmet Güneş

Dil, Türkçe ve Türk Dünyası...

Rızâ Akdemir

Yahya Kemal ve Türk Müslümanlığı

Mustafa Nadir Önay

Üç Telli Bağlama'lı Koca Yörük; Ramazan Güngör

Sabahattin Yaşar

Tanıdığım Özay Gönüm

İsmet Cetin

Ölümünün 26. Yılında Âşık Veysel

Özbay Güven

Selim Sırrı Tarcan'ın Çocukluğu, Kişiliği ve Hizmetleri

Enver Aras

Kuzey ve Güney Azerbaycan'da Anlatılan Settar Han
Hikâyesinin Tarihle Münasebeti

Nevzat Köseoğlu

Hamit Nutki Öldü

Adil Şen

Tarih Boyunca Kütüphanelerimiz

Mehmet Şeker

Bir Aksiyon Adamı Olan Burhaneddin Semerkant'lı
Bu Dünyadan Göçtü

Yağmur Tunalı

Fethi Gemuhoğlu - Gerçek Olan Aşktır

TÜRK YURDU

Türk Ocakları Merkez Hey'eti'nin Aylık Yayın Organıdır.

Sahibi

Türk Ocakları Merkez Hey'eti Adına
Nuri GÜRGÜR

Genel Yayın Müdürü

Prof. Dr. Necmettin SEFERCİOĞLU

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Osman ÇAKIR

Türk Yurdu hakemli dergidir. Bilimsel makaleler en az iki alan uzmanının onayı alındıktan sonra neşredilmektedir.

Büro: Yaşar GİRGIN

İdare Yeri

Sezenler Sokağı 4/12 Sıhhiye-ANKARA
Tel-Belgegeçer: (0.312) 229 69 74
Yıllık Ferdî Abone : 10.000.000 TL.

Yıllık Kurum Abonesi : 25.000.000 TL.

Yazışma Adresi

PK. 429 Kızılay-ANKARA
http://members.xoom.com/TURKYURDU
e-mail:turkyurdu@xoommail.com
e-mail:turky@superonline.com

Türk Ocakları e-mail: tocakgenmrk@superonline.com

Yurtdışı Abone

Avrupa Ülkeleri için: 100 DM
Diğer Ülkeler için: 60 Dolar

Abone Ücreti:

"Türk Yurdu 257311 numaralı posta çeki" hesabına,
yurtdışı havaaleler için de T.C. Ziraat Bankası
Necatibey ANKARA şubesi 133527 numaralı banka hesabına
yatınlarak, PK. 429 Kızılay-ANKARA adresine bilgi verilir.

Yayınlanan yazıların muhtevasına ait sorumluluk yazarlarına aittir. Yayınlanacak yazılar üzerinde yazardan müsaade alınarak gerekli düzeltmeler yapılabilir. Gönderilen yazılar yayınlansın yayınlanmasın iade edilmez.

Kapak - Dizgi - Sayfa Düzeni :
Tuğra Ajans • (0312) 232 30 88

7. Devre, cilt 20 (52)
Sayı: 152(513)

Basla
EVREN YAYINCILIK A.Ş.
Tel: 484 05 05-Ankara

İÇİNDEKİLER

Demokratikleşme Meseleleri ve 312. Madde / Nuri Gürgür	2-4
Ölümünün 26. Yılında Sosyolog Ord. Prof. Dr. Ziyaeddin Fahri Fındıkoğlu / Mustafa E. Erkal	5-7
İstiklâl Marşı Şairimiz Mehmet Âkif Ersoy / Rıdvan Çongur	8-11
Atatürk, Milliyetçilik ve Türk Dünyası / Cengiz Aylılmaz	12-16
Türkiye'nin Siyasal Gücü / Tuncay Dursun	17-19
Dil, Türkçe ve Türk Dünyası... / Mehmet Güneş	20-24
Yahya Kemal ve Türk Müslümanlığı / Rızâ Akdemir	25-27
Üç Telli Bağlama'lı Koca Yörük; Ramazan Güngör/ Mustafa Nadir Öney	28-34
Tanıdığım Özyay Gönülüm / Sabahattin Yaşar	35-40
Ölümünün 26. Yılında Âşık Veysel / İsmet Çetin	41-42
Selim Sırrı Tarcan'ın Çocukluğu, Kişiliği ve Hizmetleri / Özbay Güven	43-49
Kuzey ve Güney Azerbaycan'da Anlatılan Settar Han Hikâyesinin Tarihle Münasebeti / Enver Aras	50-56
Hamit Nutki Öldü / Nevzat Köseoğlu	57
Tarih Boyunca Kütüphanelerimiz / Adil Şen	58-59
Bir Aksiyon adamı Olan Burhaneddin Semerkant'lı Bu Dünyadan Göçtü / Mehmet Şeker	60-61
Fethi Gemuhoğlu - Gerçek Olan Aşktır / Yağmur Tunalı	62
Türk Yurdu'nun Yeni Baskısı	63
Haberler	64

Türk Ocakları Merkez Heyeti

Genel Başkan : Nuri GÜRGÜR
Genel Başkan Yrd. : Prof. Dr. Rasih DEMİRCİ
Genel Sekreter : Yücel HACALOĞLU
Genel Muhasip : Galip TAMUR
Genel Sekreter Yrd. : İlhan GÜLSÜN
Genel Sekreter Yrd. : Kerim ÜNAL
Üye : Em. Gen. Necati GÜLTEKİN
Üye : Acar OKAN
Üye : Prof. Dr. Celâl ER
Üye : Mehmet ŞANDIR
Üye : Doç. Dr. M. Çağatay ÖZDEMİR
Denetleme Kurulu
A. Fuat ÇAPANOĞLU
İsmet BİNARK
Hüsnü POYRAZ

Dergimize Gönderilecek Makalelerin Windows 95 / Word 6.0 - 7.0 Versiyonlarına Göre Yazılması ve Disket Olarak Gönderilmesi Rica Olunur

ÖZÜR

Türk Yurdu Mart 2000 sayısında Erdoğan ÖNDER'in makalesindeki başlıkta "haymatios" kelimesi yanlışlıkla "haymat-moz" olarak çıkmıştır. Düzeltir, okuyucularımızdan özür dileriz.

TÜRK YURDU

İstiklâl Marşı Şairimiz Mehmet Âkif ERSOY

Rıdvan ÇONGUR

*Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak,
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.
O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak;
O benimdir, o benim milletimindir ancak!*

*Çatma, kurban olayım, çehreni ey nazlı hilâl!
Kahraman ırkıma bir gül, ne bu şiddet bu celâl?
Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helâl.
Hakkıdır, Hakk'a tapan milletini istiklâl...*

TBMM Hükümeti'nin Maarif Vekili Hamdullah Suphi Bey tarafından meclis kürsüsünde tekrar tekrar okunan İstiklâl Marşı'mız bu mısralarla başlar. Bütün milletvekilleri, dinleyici bölümündeki insanlar da dahil, bir heyecan seline kapılmış, ayakta. Başkanlık kürsüsünde Mustafa Kemal; O da aynı heyecan, aynı duygular içinde...Faik Ali Bey, o yaşanan anı anlatırken, "şimşekler mürekkep olmalıdır, yıldırım kalem ki, ancak o zaman gözlerimizin önünde bu manzara canlanabilsin" diyecektir, haklı olarak. Bütün meclis, tek bir yürektir. Bu heyecan seline kapılmış insanlar arasında yalnız biri vardır, mahcup, başı kolları arasında, yüzü, oturduğu sıranın üstüne kapanmış..."İstiklâl Marşı'nın şairi Mehmet Âkif (Ersay) : O dakikalarda Meclis'in, sonra bütün bir milletin gönlünü fetheden şiirin okunması bitince TBMM Başkanı Mustafa Kemal, daha önce kabul edilen teklifi doğrultusunda: "Şimdi, der, Abdülgafur Efendinin duasına aminhan olalım, buyurun efendiler."

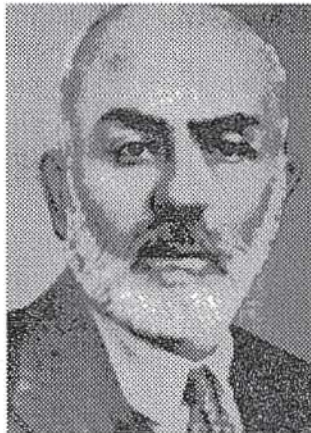
Mehmet Akif Ersoy'un Millî Mücadele'nin verildiği, milletçe ölüm kalım savaşına girdiğimiz günlerde, kalemini yüreğinin emrine vererek yazdığı, "Kahraman Ordumuza" itaflıyla Mehmetçik'e armağan ettiği bir şiirin

hikayesini ancak bu kadar anlatabiliriz. İlk okunması 1 Mart, milli marş olarak kabul tarihi:13 Mart 1921...

Çok değil, yakın bir tarihte Çanakkale Savaşları'nın kahraman evlatlarına, muhteşem mısra örgüsü içinde "Çanakkale Şehitlerine" adı verilen o şiirden ölümsüz anıtı diken de oydu. Âkif rahmetli, yıllar sonra,yüreğinin derinliklerinden fışkıran bu mısralar için: "Bu, ümitle, imanla yazılır" diyor ve sözüne şöyle devam ediyor:

"Ne topumuz vardı, ne tüfeğimiz...Fakat imanımız büyüktü:

*Doğacaktır sana vadettiği günler Hâk'ın
Kim bilir belki yarın, belki yarından da yakın..*

O zamanı düşünün...imanım olmasa yazabilir miydim? Zaten ben başka türlü düşünüp, başka türlü yazanlardan değilim. Bu elimden gelmez. İçimde ne varsa, bütün duygularım yazılarımdadır.

O günler ne samimi, ne heyecanlı günlerdi. O, şiir, milletin o günkü heyecanının bir ifadesidir. Binbir acı karşısında bunalan ruhların ızdırapları içinde halâs dakikalarını beklediği bir zamanda yazılan o marş, o günlerin kıymetli bir hatırasıdır. O şiir bir daha

yazılamaz. Onu kimse yazamaz. Onu ben de yazamam. Onu yazmak için o günleri görmek, o günleri yaşamak lâzım. O şiir artık benim değildir. O, milletin malıdır. Benim millete karşı en kıymetli hediyem budur.

"Allah bir daha bu millete bir İstiklâl Marşı yazdırmasın."

TBMM Kürsüsünde okunduğu, defalarca ayakta dinlendiği o günlerden bu günlere, seksen yıla yaklaşan bir zaman geçti. Bir milletin duygu ve heyecanı, gönlünü dolduran vatan aşkı, onun mısralarında bayrak olup dalgalandı... İmanı bütün, millet ve vatan sevdahısı bu mübarek insanın, Mehmet Âkif'in sesi değil sadece, hep birlikte bütün bir milletin kükreyişi, dosta düşmana seslenişidir bu şiir, bu mısralar...

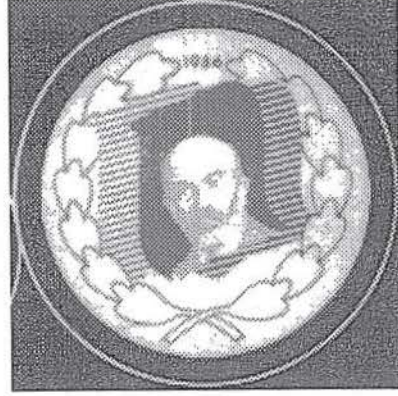
Bir millet düşünün: Yüzyıllar içinde kurduğu o Cihan Devleti son bulmuş, elde kalan bir avuç vatan toprağı üstünde son savaşını vermekte...Çıldırta ümitsizlik anları yaşamakta, felaketler karşısında, acılarla kıvrınmaktadır. Hal budur, çünkü Anadolu'nun bir ucundan girip ortalarına doğru ilerleyen düşman ordusuyla karşı karşıyadır. Girdiği bu ölüm kalım savaşından mutlaka muzaffer çıkması şart! Mehmet Akif, şiirini bu günlerde ve böyle bir ortam içinde, kanı mürekkep yapıp yazdı... İstiklâl Marşı'nın mısralarına, gönlünü kavuran acıları bastırıp ruhundan yükselen nağmeleri katmayı başardı. İçindeki yangını susturdu, imanı konuşturdu. Hem o konuştu, coştı, hem milleti!..

Onun için bu marş, Türk'ü ebed-müddet ayakta tutacak bir mısra örgüsüne sahip ve onun dünyada bir benzeri yoktur, bir daha yazılamaz. Nihat Sami Banarlı'ya hak vermeliyiz; neden mi? Çünkü: "Bu muazzam şiiri sade Âkif yazmadı. Kâğıda heyecanını dökenle toprağa kanını dökenler birleşerek yazdılar."

İstiklâl Marşı'nın millî marşımız olarak kabul edilmesinin yıldönümünde, bugün İslam'la ilgisiz, bütün inananları üzüntüye sevk eden olayların şahidi olmamız vesile oldu bu yazıyı yazmamıza. Mehmet Âkif'i anmak, onun İslam'ı nasıl gördüğünü anlatmak istedik. Türk düşünce tarihinde ve edebiyatımızda islamın en büyük yorumcularından biri Mehmet Âkif'tir.

Yirminci Yüzyıl Türk Şiirinde, şairliği yanı sıra düşünceleri, tarihimize ve İslam gerçeğine bakışı, dürüst ve mücadeleci kişiliği, Kurtuluş Savaşı' mızda ve aynı zamanda ilk Meclis'te üstlendiği görevlerle oynadığı rol bakımından, bütün bunlara ilâve olarak milletin "İstiklâl Marşı"nı yaazmış olduğu için bir şairin apayrı bir yeri var. Mısraları yüzyıldan beri dudaklarımızda, adı her birimizin kalplerinde yaşayan Mehmet Âkif Ersoy'dur bu büyük insan....

O, 1873 yılında, İstanbul'da Sarıgözel'de doğdu. Doğumu, Tanzimat döneminin son yıllarına rastlar. "Gülhane Hatt-ı Hümayunu" ilan edilmiş, Devlet işle-

yişinde hayra vesile olacağı düşünülen düzenlemelerle yüzümüzü Batı'ya çevirmeye karar vermişiz.

Bilinen gerçek o ki, bu yenileşme ve değişimin etkileri daha sonra, 1860'lı yıllardan itibaren görülmeye başlanacaktır. Şairimizin büyüdüğü ortam, işte bu dönem içindedir. Fakat o, devrin belli başlı şahsiyetlerinin etkisi altında kalmakla beraber, çok daha farklı bir bakış açısına sahiptir. Âkif yetişme çağında, milletçe yaşanan kültür değişmelerinin hız kazanmasına şahit olurken, bu değişimin çarpık ve yanlış yanlarını da görür ve tespit eder.

Zamanın pek çok aydını gibi düşünmez. Görüşleri farklıdır. Çünkü Akif, Batının bize ve bütün Doğu ve İslam alemine üstünlüğünün nereden geldiğinin, düzen bozukluğu sebebiyle çeşitli kurumlardaki çözümlere nelerin yol açtığının farkındadır...O biliyor ve inanıyordu ki, Batı, ilim, teknik, iktisadi güç ve imkân, ayrıca siyasî ve sosyal yapılanmasıyla bize üstündü. Bu durumu görüyor, yapılması gerekenler yerine yanlış olarak nelerin yapıldığını iyi değerlendiriyordu.

Mehmet Âkif Ersoy, 1873-1908 yılları arasındaki yarı ömründe, bir Cihan Devleti'nin çöküşüne doğru adım adım nasıl gitmekte olduğunu, daha sonraki yıllarda da yaşanan felâketlere nelerin sebep teşkil ettiğini görür ve haykırır! Yüksek öğrenimini tamamlamış, müsbet ilimden haberli, Arapça, Farsça, Fransızca'yla birlikte kendi dilini de çok iyi bilen ve kullanan aydın bir insan, fikir ve sanat adamı olarak...

Mehmet Âkif ilk şiirlerini ve yazılarını kaleme aldığı zaman, bir şair olmanın ötesinde ideal ve düşünce adamı, tuttuğu yol ve ülküsü belli tam bir iman eriydi. Bir karakter abidesi olarak vasıflandıracağımız aydın ve mücadeleci kişiliği, şairliğinden, sanatkarlığından daha önce geliyordu. Sanat'la düşünce atbaşı gider.

Şunu hemen söyleyelim: Âkif'i sanata iteleleyen düşüncedir. Onun benliğinde duyduğu gerçek, bir ferdi olmaktan gurur duyduğu Türk milletini hem Batı dünyasıyla yarışır, hem de İslam ülkelerinin ayrılmaz bir parçası ve öncüsü görmek isteğidir. (Biz, bir bin

yılın başında onun hayal ettiği, çok önceden dile getirdiği, uğrunda pek çok şeyi elinin tersiyle ittiği düşüncelerinin, kısmen de olsa gerçekleşme aşamasındayız.. Onun hayalinin genişliğinde olmasa da, Türk dünyasının ulaştığı noktayı görebilme bahtıyarlığına erdik. O göremedi ama Cumhuriyet'in geçen her on yılında, pek çok alanda başarıya ulaştık, ilim ve teknikte ileri adımlar attık...)

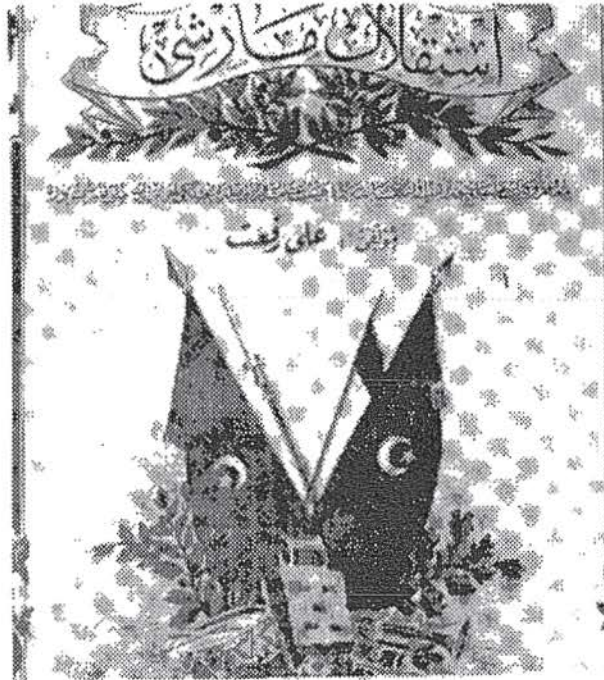
O, gerçek hürriyet ortamını gönlünde yaşatır, kafasında canlandırırken, Meşrutiyet döneminde gördükleri, düşündüklerinin tam tersiydi. Safahat'ın mısralarında bu gerçeği yansıttı; sözde hürriyet taraftarlığından, şak-şak'lıktan, ahlâk ve akıl dışı hareketlerden, düzen bozuculuktan yakındı. Onu anlamak, örnek dindar kişiliği ve inkılapçı tutumu ve yönü bilinmeden mümkün değildir. Bunu bilmezseniz, onu anlatamaz ve anlayamazsınız...

Mehmet Âkif, şiirlerini bir araya toplayan Safahat'ın daha ilk sayfasında itiraf ediyor ve diyor ki:

*"Bana sor sevgili kari', sana ben söyleyeyim,
Ne hüviyette şu karşında duran eş'arım:
Bir yığın söz ki, samimiyeti ancak hüneri;
Ne tasannu' bilirim, çünkü, ne sanatkârım."*

"Kari", "okuyucu" eş'arım" şiirlerim demek." "Tasannu" sanat taslamak. O daha sözün başında söylüyor sanat falan taslamadığını... Onu, bu vezinli kafiyeli söyleyişe bakıp da şair, sadece bir sanat adamı, kitabını da estetik kaygılarla kaleme alınmış bir şiir mecmuasından ibaret görmeyelim diye yazmış bütün bunları! Ama gerçeği bilelim ve teslim edelim; Onun kadar içinde yaşadığı dönemi ayrıntılı bir şekilde gören ve gösteren, aruzu balmumu gibi yoğurup söz sanatının doruğuna çıkan başka bir şair yoktur, dersek, doğruyu söylemiş oluruz.

Mehmet Âkif, gönlü vatan ve millet sevgisiyle dolu, imanı bütün, tam anlamıyla dindar bir inanç adamı; din gerçeğini ve Kur'an ışığında İslam'ı kavrayan, bilen; yüce peygamberini rehber kabul eden Hak dostu... Dindar ama, "dindar geçinen"lerden değil! Allah'ı ve ahireti, yaşadığı bu dünya ve dünya işlerinden ayrı kefelere değerlendiren, aynı önemi vermesini bilen, gerçek bir yol gösterici... Bildiği, söylediği ise: Dünya işlerini akıl ve bilim çerçevesinde ele almak; bunun yanı sıra din'in buyurduğu yolda insan hayatını edep ve ahlâk sınırları içerisinde düzene sokmak, insanı yüceltmek; İslam bunu emreder. Ötesi Allah'la kul arasındadır ve arada bir aracı da yoktur. Bu düşüncelerinden ötürü "İslam şairi, millete bağlılığı ve sevgisinden dolayı "milli şair"imizdir.

Ali Rifat Çağatay'ın İstiklâl Marşı bestesinin ilk basımının kapağı.

*"Doğrudan doğruya Kur'andan alıp ilhamı;
Asrın idrakine söyletmeliyiz İslam'ı"*

Diyordu. Yine o, milletin çaresizlik içinde kıvrandığı günlerde:

*"Ebediyyen sana yok, ırkıma yok izmihlâl;
Hakkıdır, hür yaşamış bayrağımın hürriyet,
Hakkıdır, Hak'ka tapan milletimin istiklâl"*

diye büyük bir azim ve kararlılıkla haykırabiliyordu. Düşünceyi herhangi bir yabancı ideolojinin emrine vermeden, yaşadığı cemiyete (topluma) saygılı, fakat "toplumcu sanat" çığırtkanlığı yapmadan, sanatını önce millete adayan bir düşünce ve iman adamıydı Âkif; bir vatan sevdalısı! 20. Yüzyılın sonlarında aramızdan ayrılan Mehmet Çınarlı dostumuzun da belirttiği gibi "şiir dehasını dinimizi, milletimizi yüceltmek, halkımızı aydınlatmak için" toplum emrine adayan bir halk ve Hak dostuydu.

Geçen yüzyılın başında girdiğimiz, yenik çıktığımız Balkan ve Cihan savaşlarından sonra bile "Korkma! " diye haykırabilecek, felaketlerin üstesinden gelebilecek güçte olduğumuzu söyleyebilecek kadar yürekliydi:

*"Cehennem olsa gelen göğsümüzde söndürürüz;
Bu yol ki Hak yoludur, dönme bilmeyiz, yürürüz.
Düşe mi tek taşı sandın, harim-i namusun?
Meğer ki harbe giden son nefer şehid olsun."*

Şu karşımızdaki mahşer kudursa, çıldırsa;
Denizler ordu, bulutlar donanma yağdırsa;
Bu altımızdaki yerden bütün yanardağlar,
Taşıp da kaplasa afakı bir kızıl sarsar;
Deği lmi cephemizin sinesinde iman bir;
Sevinme bir, acı bir, gaye aynı, vicdan bir;
Değil mi? Sinede birdir vuran yürek..Yılmaz!
Cihan yıkılsa emin ol, bu cephe sarsılmaz!"

Sınırlı sayfalar içinde Âkifi bütün yönleriyle ele almak ve anlatmanın güçlüğüne kabul etmeliyiz. O, yaşadığı dönem itibarıyla çağdaşları arasında, ne din'i özünden saptıran, boş inançların (hurafenin) aracı haline getiren ve ne de bilim ve tekniğin tek başına dünyayı cennete dönüştüreceği safsatasına inanan ve herkesi buna inanmaya çağıran şairdir! Sözü böyle bağlayabiliriz. Çünkü o, hem din'in -İslam'ın- hem de bilimin, tekniğin insan hayatındaki yerini ve önemini iyi bilmekteydi.

Yazarken, konuşurken, şiirlerini kaleme alırken, hep bu düşünceden yola çıktı; çağdaşlarının önünde gitmesi de bu yüzden... Âkif, inanıyordu ki, ne madde ruha galebe çalabilir, ne bilim tek başına yolumuzu aydınlatabilir!

Mehmet Âkif Ersoy'un söylediği budur; açık ve kısa olarak böyle ifade edilebilir. İçinde yaşanan çürümüş, bizi çökerten ortama dikkati çekiyor, gerçeğin ne olduğu hususuna işaret ederek bize doğru yolu gösteriyordu.

Safahat'tan sunacağımız pek çok şiiri var. "Çanakkale Şehitlerine" ve Kahraman Ordumuza adadığı "İstiklâl Marşı", yediden yetmişe hepimizin ezbere söylediği, bildiği şiirler... Safahat, yüzyıl içerisinde yüzlerce basılan, milyonlarca insanın okuduğu tek şiir kitabı. 27 Aralık 1936'da toprağa verirken Türk bayrağına sarıp Hak'ka uğurladığımız Mehmet Âkifi, Millî mücadele yıllarında Tacettin Dergah'ında kaleme aldığı "B ü l b ü l" üyle yaşatalım:

B ü l b ü l

Bütün dünyaya küskündüm, dün akşam pek bunalmıştım;

Nihayet bir zaman kırlarda gezmiş, köyde kalmıştım.

Şehirden kaçmak isterken sular zaten kararmıştı,
Pek ıssız bir karanlık sonradan vadiyi sarmıştı.
Işık yok, yolcu yok, bütün hılkat kesilmiş lal...
Bu istiğrakı tek bir nefha olsun etmiyor ihlal.
Muhitin hali 'insaniyet'in timsalidir, sandım;
Dönüp maziye tırmandım, ne hicranlar, neler andım!

Taşarken haşrolup beynimden artık bin müsel sel yad,

Zalamin sinesinde fişkıran memdud bir feryad.
O müstağrak, o durgun vecdi nagah öyle coşturdu.
Ki vadiden bütün, yer yer, eninler çağlayıp durdu.
Ne muğrik nağmeler, Yarab, ne mevcamevc dem-
lerdi,

Ağaçlar, taşlar ürpermişti, guya Sur-i Mahşerdi!
Eşim var, aşıyanı-n var, baharın var, ki bek-
lerdin;

Kıyametler koparmak neydi, ey bülbül, nedir derdin?

O zümrüt tahta kondun, bir semavi saltanat kur-
dun;

Cihanın yurdu hep çiğnense, çiğnenmez senin yur-
dun.

Bugün bir yemyeşil vadi, yarın bir kıpkızıl gülşen,
Gezersin Hanımanın şen, için şen, kainatın şen.
Hazansız bir zemin isterse, şayed ruh-i-ser-bâzın,
Ufuklar, bu'd-i mutlaklar bütün mahkum-i per-
vazın.

Değil bir kayda, sığmazsın - kanadlandın mı-
eb'ada;

Hayatın en muhayyel gayedir ahrara dünyada.
Neden öyleyse matemlerde eyyamın perişandır?

Niçin bir damlacık göğsünde bir umman
huruşandır?

Hayır, matem senin hakkın değil... Matem benim
hakkım:

Asırlar var ki, aydınlık nedir, hiç bilmez afakım!
Teselliden nasibim yok, hazan ağlar baharımda;
Bugün bir hanmansız serseriyim öz diyarımda!
Ne hüsrandır ki: Şarkın ben vefasız, kansız
evladı,

Serapa Garb'a çiğnettım de çıktım hak-i ecdadı!
Hayalimden geçerken şimdi, fikrim herc ü merc
oldu.

Salahaddin-i Eyyubi'lerin, Fatih'lerin yurdu.
Ne zillettir ki: Nakus inlesin beyninde Osman'ın;
Ezan sussun, fezalardan silinsin yadı Mevla'nın!
Ne hicrandır ki: En şevketli bir mazi serap olsun;
O kudretler, o satvetler harab olsun, türab olsun!
Çökük bir kubbe kalsın ma'bedinden Yıldırım
Han'ın;

Şenaatlerle çiğnensin muazzam kabri Orhan'ın!
Ne heybettir ki, vahdet-gahı dinin devrilip taş taş
Sürünsün şimdi milyonlarcaa me'vasız kalan
dındaş!

Yıkılmış hanımanlar yerde işkenceyle kıvransın,
Serilmiş gövdeler, binlerce, yüz binlerce doğran-
sın!

Dolaşsın, sonra İslam'ın harem-gahında na -
mahrem...

Benim hakkım, sus ey bülbül, senin hakkın değil
matem!